

ezüst pénzek. Egyszer csak a fa lombjai susog-
ni kezdtek, galyai jobbra-balra
hajladoztak, mintha nagy szél tá-
madt volna. A fa alatt ülő leány-
ra fekete szurkos festék kezlett
ömleni s rövid idő múlva olyan
lett, mint egy szecsen. Mikor ha-
za érkezett s az édesanyja meg-
látta, nagyon mérges lett és alapo-
san összeszedta, sőt meg is verte.
— Eddig csak lustálkodtál, de ez
után te fogsz minden dolgot végez-
ni — mondotta haragosan.

Pataky László
III. el. isk. tan. (Derecske)

Pali bácsi postája

Kedves kis Olvasóim!

Sajnos ismét egy kellemetlen hír
kell veletek közölnöm. A meselél-
utáni, amit most vasárnap akartunk
megtartani, újból el kellett halasztani.
A mesedélutánon ugyanis Ali Baba
hüvészmutatóvanyókkal akart titeket
elszorakoztatni, de a szolgálja nem ér-
kezett meg... Az is baj volt, hogy a
nagyvásár erre a vasárnapra esett s
így a legelőbbben el sem jöhettek volna
a mesedélutánra. Node, ami késik,
nem mulik. A legközelebbi vasárna-
pon, november 2-án mégis csak meg-
fogom tartani az első mesedélutánt,
amikorra már Ali Baba szolgálja is
Debrecenbe érkezik és segítékezői fog
a Lúvészmutatóvanyóknál. Szeretném,
ha megírnátok, hogy ki jön el novem-
ber 2-án? A MANSZ. Széchenyi uca
1. számú nagytermében ugyanis csak
200—220 néző fér el s így, aki később
jelentkezik, könnyen kimaradhat. A
mesedélutánra belépődíj nincs, csak a
műsort kell megváltani. Addig is kér-
jétek meg születeket, hogy kísérjék
figyelemmel a „Debreczen” híreit,
mert abban fogom közölni a tudni-
valókat.

Továbbá értesítelek benneteket,
hogy az első kiskönyvem, amelybe a
megjöttök neveit írtam, már hetell. Az
új kiskönyvembe csak azoknak a
neve kerül bele, akik szeptemberben,
vagy októberben küldték be megjel-
teket. A kevésbé szorgalmasak kima-
radtak s nekik újból kell kezdeni a
munkát, ha jutalmat akarnak kapni.
Ezentúl a jutalmakat megosztom azok
között, akik még nem kaptak könyvet
és azok között, akik már kaptak ju-
talmat, de szorgalmas megjelöltök vo-
lók. Ezek a szorgalmas megjelöltök kö-
züljétek velem a könyvük címét, nehogy
másodsor is ugyanazt a művet
kapják.

Most nem válaszlok külön-külön
leveletekre, de a november 2-iki mese-

délutánon mindenkinek szívesen fele-
lek a kérdéseire.

A legközelebbi viszonzlátásik mind-
nyajlatokat szeretettel üdvözlöl

Pali bácsi.

Az október 12-iki számunkban kö-
zölt rejtvényeket a következők lejtet-
ték meg: Adler József, Atyim János és
György, Aszodi György, Babucsák
Kata, Babucsák Julia, Bacsó Julia,
Lajos és Ferenc, Batiz Erzsébet, Bíró
Zoltán, Blum Anci és Ernő, Bogdán
Zsigmond, Both Kató, Buday Sándor,
Barna Rózsi, Borsos Jolán, Borus
Sanyi, Borus Pilyu, Banga Sanyi és
Iren, Bárány Imre, Bozók Lajos, Ba-
rány Sanyi, Czeglédy Nusi, Czibere
Béke, Csathó Elia és Magda, Czibere
Gyula, Danczinger Andor, Doby Klá-
rika, Diószeghy Erzsike, Erdőssy
Ilonka, Kiss Erdei Juliska, Fekete
Mária, Fuchs Kató, Farkas Dezső,
Gérecs Ibolya, Gombos Kata, Gyulay
Sándor, Grimm Béla, Gábor György,
Halmi Irenke, Hancz Ilonka és János,
Harsányi Sanyika és Frikke, Havas
György, Horáczek Erzsike, Hannel
Zoltán, Jójárt József, Juhász Gizi,
Kerekes Géza, János, Zsuzsika Kiss
Ica és Imke, Kerekes Margit, Kiss
Irma, Klein Marton és Juliska, Koczka
László, Korom Kálmán, Koss Olga,
Lajos, Tibor, Zoltán, Kovács Erzsike
(Kut u.), Kovács Eleka, Kovács Iren,
Kovács Piroka, Kovács Juliska, Kö-
vács Géza, János, Zsuzsika Kiss
Ica, Kulesár János, Kulcsár Margit,
Kulesár Vilma, Kerész Károly, Ker-
ész Margitka, Laca Gizella és Endre,
Lékódy Juci és Teréz, Láng Erzsike,
Marinovics Gizi, Méhesz Margit, Mé-
száros Erzsike, Mórtecz Evi, Iván és
Édít, Murvai Kata, Müller Eleka,
Nagy Béla, Nagy Erzsike, Nagy János,
Kató és Rózi, Nagy Lajcsi (Péterfia
u.) Nagy Erzsébet (Simonffy u.),
Nagy Magduska és Püsi, Nagy Ju-
lianna, Nagy Böske, Páll Iren és Sa-
lánc, Papp Pali, Pataky László, Pethő
László, Péterfy Sanyi, Püspök Rózi,
Papp Antal és Ilonka, Pájer Gizella
és Magda, Pataky István, Pomor
Ilona és Anci, Reiner Katalin, Révész
Emma, Rotschnek Iván, Schön Imre,
Sipos Ica, Seprényi Lajos, Sipos Gé-
zengy Béla, Strobach Rózi, Szá-
kacsy Iren, Szendrey Barna és Ilonka,
Szentessy Manci, Szováthy Ferenc,
Szarna Ica és Margit, Szűcs László,
Gyula és Sándor, Széll László és
Gyula, Szoboszlai János, Szirmay
Endre, Szilágyi Mária, Tóth Erzsike,
Tóth Juci, Tóth Lulúka, Tóth Manci,
Tóth Pál, Tísa Izabella, Tóth Ferenc,
Tokay Mária, Uzonyi Mariska, Vágó
András, Vágó Iren és Piroka, Wei-
gand Ibolyka, Ványi Erzsike, Varga
Zoltán.

Fejtörők.

Az október 19-iki számunk rejtvé-
nyének megfejtését és a nyertesek
névsorát a november 1-iki számunk-
ban közöljük.

1. **1 s 9 s** 2. **o róm**
Beküldte: Schön Imre Beküldte: Kovács
Erzsike II. polg.

3. **é ü p ló g p**
Beküldte: Pénzes Magda és Annus.

4. **G v r y** 5. **s +**
H s **róza**
ni e
Beküldte: Tóth Juci V. el. isk. tan.

6. **cs róza**
ni e
Beküldte: Pirkler József IV. reálgimn.
tanuló.

Az október 12-iki számunkban kö-
zölt rejtvények megfejtése a követke-
ző: 1. Temetés, 2. Szent István, 3.
Tiszthelyettes, 4. Fénykép, 5. Kétség-
telen, 6. Ritka búza, ritka, árpa, ritka
rozsa.

Jutalmat kaptak:
1. Páll Iren IV. el. oszl. tan. könyvet.
2. Sipos Gábor I. polg. isk. tanuló
könyvet.
3. Ványi Erzsébet IV. el. oszl. tan.
könyvet.
4. Zsigó Károly IV. el. oszl. tanuló
könyvet.
5. Nagy Magduska és Püszike köny-
vet.

A jutalom átvehető a „Debreczen”
kiadóhivatalában hétfőn délutántól
kezdődőleg a pénztárnál.

A megfejtéseket október 29-ig kell
beküldeni a „Debreczen” szerkesztő-
ségébe „Gyermekrovat” felírással. Ak-
nem akar postára költetni, az belyes-
niélkül dobja be a levelét a kiadóhiva-
talban levő ládába, melyre ez van rá-
írt: „Pali bácsi postája”. Az is nyer-
het jutalmat, aki csak egy rejtvényt
fejtett meg egyszerre, de a megfejté-
seket szorgalmasan beküldölte.

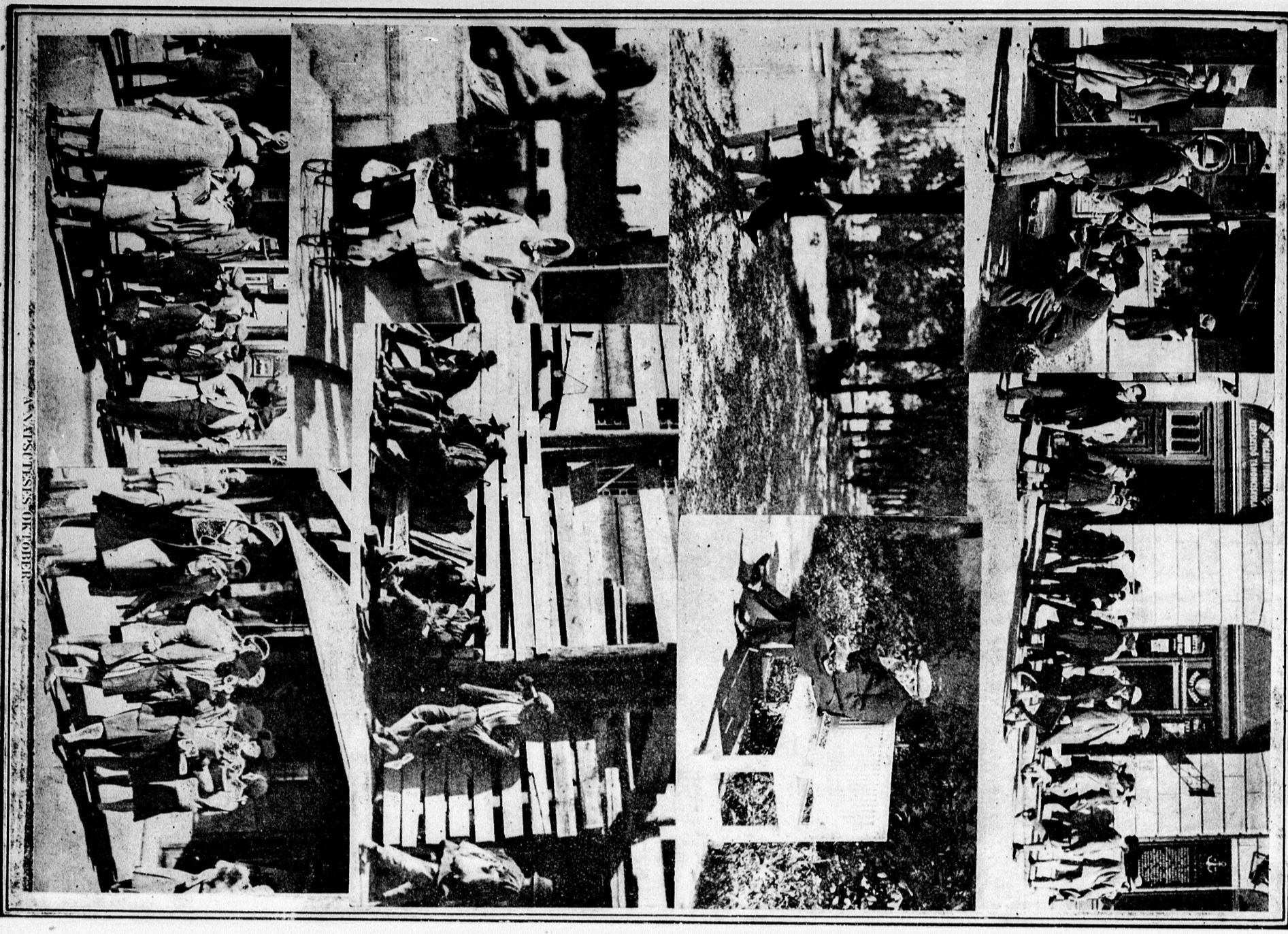
**TISZANTULI KÖNYV- ÉS LAP-
KIADÓ RT.**
**DEBRECEN, JÓZSEF KIRÁLYI
HERCEG UCCA 1. SZÁM.**

A DEBRECZENI VASÁRNAPI MELLÉKLETE

KÉT PUSZTAI EMBER

Benyovszky István festménye.

NYVÉSTESTIS OKTÓBER

Ne légy halálban, én meggyógyítalak orvosság nélkül, de add nekem a szivedet... Nekem a gyógyításhozra kell a szíved jósága... Látnod ott azt a feketekezes képet? Abban is egy szívet őriztek. Egy tündéré volt, de amikor meggyógyítottam és megtudták, hogy a szívet iltargyák, a többi tündér elcsalta őt egy erdőbe és az őriásoknak ajándékozták. Azóta soha nem jött vissza, de én a szívet itt őrzöm s azzal a sok jósággal, amely benne volt, befeleket gyógyítok... Sajnos, már abból a szívből is fogytan van a jóság s akkor hogy fogok én gyógyítani? Nézd, Mesetündér! Ott van a három fekete ráma közül a középső, add nekem a szivedet s abban fogom őrizni... Nos, meggyógyítsalak?

A Mesetündér azonban tudta, hogy a Varázsító nem jár igaz uton. Megfázta hát kócos fejét s így szólott: — Nagy árat kérsz, Varázsító... Gyógyíts meg orvosság nélkül és én megkérem a pákatot, hogy ha aranyjársz, a legszebben csobogjon, a szelíd, hogy csak téged simogasson és a madár csak neked daloljon.

— Ne alkudozz, Mesetündér! Nekem a szivedre van szükségem s ha nem adod, akkor, mehetsz utadra. Szaporán hullottak a tündér könyvei, mikor elhúszott a Varázsítótól. — Ne haragudj, hogy zavaratlak, — mondotta könnyes szemmel, — de a szívetem nem adhatom... Ki mesélné akkor a nálamnál kisebbeknek, hogyan segítenék a nálamnál szegényebekben, ha nincs szívem.

De a Varázsítót nem tudta megindítani. Beesetka mögötte a Szürke hegy ajtaját és a sorsára hagyta a szegény kis tündért...

Egyszer csak a Mesetündér úgy érezte, hogy a nap esőkölja arcán. Kinyitotta a szemét s esődöközve nézett körül. Ott feküdt az illato tücsök. Most már tudta, hogy ami vele történt, az mind csak álom volt... És annyi idő után a Mesetündér egyszeriben megváltozott. Engedelmesen lenyelle az orvosságot, már a doktortól sem félt s nem sokára vígan járszadozhatott pajfiáival, a szelével és a madarakkal...

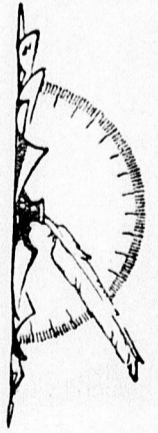
PALI BÁCSI KÖNYVTÁRÁNAK első száma megjelent. A könyv címe: **„A boldogság útja”**. Írta: Szalacsy Rózsa Imre. A gazdagon illusztrált könyv veszte olvasóinknak csak 50 fillér. Kapható a „Debrecezen” kiadóhivatalban és délutánonként a szerkesztőségben a szerzőnél.

Pali bácsi keddi fogadónapja ezen a héten is elmarad.

FIÚK, LEÁNYOK MIT SZERETNÉTEK?

TAKARÉKOSKODJATOK!
GULYÁSOK ÉS BIKÁKÉSZÍTŐK SZÖVEGÉNYI KÖNYVEIBŐL
A KÖLCSÖNÖS SZELEZŐ-ÉVELT MÍR AKKOR TELJESÍDHEK VÁGYAÉK

GYERMEK IRJA

GYERMEKNEK.

A KÉT LEÁNY.

Volt egyszer egy asszony, annak pedig két leánya. De csak az egyik volt édeslányja, míg a másikat öröklőfogadta. Minden dolgot ezzel az öröklőfogadott leánnyal végeztetett, a másik ezalatt lenyúlt és lustálkodott. Az édeslányának drága ruhákat vett, ékszerekkel ajándékozta meg, a másikkal sem mit sem töltött. A másik leány mindig csak azt a cipőt vagy ruhát kapta, amelyek már elnyúltak. Így aztán a szegény öröklőfogadott leány rongyos cipőben és ruhában járt. Egyszer így szólott hozzá a mostoháján:

— Nekem már nincs több pénzem, hogy ruházzalak. Erdj ki a világba és keress magadnak szolgálatot.

Mit tehetett mást a szegény leány elindult szolgálatot keresni. Ahogy megy, mendégél, találkozik egy kis madárral, amely egy csomó tövis között vergődött. Megszólt a madár:

— Nem szabadtanál-e ki a tövis közül?
— Hogyne szabadtanálak, kedves madárka — felelte a leány és ozzel mindjárt ki is vette a tövis

közül a madarat, amely csak ennyit mondott:

— Jöttél helyébe jót várn.

A szegény leány erre tovább folytatta útját s találkozott egy kutyával. Annak egy nagy tövis volt a lábában s kérte a leányt, hogy szatelidisa meg a tövisről.

— Szívesen megteszem — hangzott a válasz s csakugyan kivette a kutya lábából a töviset.

— Jöttél helyébe jót várn.

— Mondotta a kutya is és gyorsan elment.

Amint a leány tovább haladt az uton, egy öreg asszonnyal találkozott. Az asszony lat szedett az erdőben, de nem tudta a vállára feltenni. Odament tehát segíteni az öreg néneknek, aki szintén azzal volt el a leánytól, mint a madárka és a kutya: jöttél helyébe jót várn.

A leány folytatta útját s este hazba, ahol egy másik öregasszony lakott.

— Mit keresel itt leányom? — kérdezte az asszony tőle.

— Szolgálatot jöttem keresni. — Hat jól van, beültatsz hozzám cselédnek, de nálam senki sem kap fizetést.

A leány nem is kért pénzt. Beállt a szolgálatba és szorgalmasan dolgozott. Mikor aztán a hónap letelt, az asszony útjuk indította a leányt, akinek utrayaloul pogácsát adott. Ment, mendégelt a leány s már nagy utat megtett, mikor egy fa alá dűlve megette a pogácsát. Elkör aztán a nagy almára alatti elahndt.

Míg a lány aludt, a fa megrázta magát s arany és ezüst pénzeket rázott ki. Mikor aztán a lány felébredt, hát látja, hogy a ruhája és a kosara tele van arany és ezüst pénzzel.

A mostoha megtudta, hogy milyen esoda történt az öröklőfogadott leánnyal és szerette volna a sok arany és ezüst pénzt megkaparintani. De ez nem sikerült neki, mert ott volt a jegyzőhácsi, aki a pénzt betette a bankba.

Ekkor a mostoha az édes leányát küldte el szolgálni. Az is találkozott a madárral, a kutyával és az öreg asszonnyal, de ő egyikben sem segített. Ő is bekerült abba a házba, ahol előzőleg a másik leány szolgált. De bizony ő nem volt szorgalmas és így nem kapott utrayaloul semmit.

Mikor hazafele ment a nagy almafa alá ért, türelmetlenül várta, hogy mi lesz. Szerette volna, ha már réá is hullanak az arany és

A két fiú jámbor arccal, mintha mi sem történt volna követték édesanyjukat az ebédőbe, ahol Julis, a cseléd felzolgált a finom tejszínhabos kávét mazsolás kalácsal.

Reggeli után udvariasan kezelték kolláka szüleit és elindultak az iskolába. Őt perc sem telt el, hogy a fiúk elmentek, Tukacsné nagy sebbel-lobbival állított be.

— Jajj, drága szomszédasszony képzeld a fiúk az én házam előtt ülték-verték egymást. Nem bírtam őket szétválasztani, hiába küldtem az iskolába.

Vakaresné azonnal küldte Julist, a cselédet a fiúk szétválasztására. Julis azonban már két perc múlva visszaérkezett. Az arca piros volt a haja megtépve, szétzilálva. — Nacssága kérem — mondta — a fiúk csunyán megraktak... Ahogy odartem hozzájuk és szét akartam választani őket, nekemállt mindégük, hogy mit avatkozom én az ő testvére dolgába és megcibáltak. Azután a legjobb egyetértésben indultak el az iskolába.

— No, csak jöjjenek haza — mondta szigorúan Vakares. Azzal a dolog felelt, mivel egyáltalán nem volt szokatlan: napirendre tértek. Tukacsné is hazament, miközben egyre sápi-lozta:

— Ezek a gyerekek... ezek a nyerek... soha nem férnek a bőrükbe. Ezalatt a két fiú a legjobban egyetértésben ért az iskolába. A váratlan béke oka az volt, hogy Malvi miután legyűrte öccsét és elvette a dobozt tőle, sajnálattal állapította meg, hogy a szarvasbogár az éjszaka folyamán megdőglött.

— Nesze, neked adom — mondta öccsének gyanus jóssággal. (Folyt. köv.)

A Varázsló és a Mesztündér,

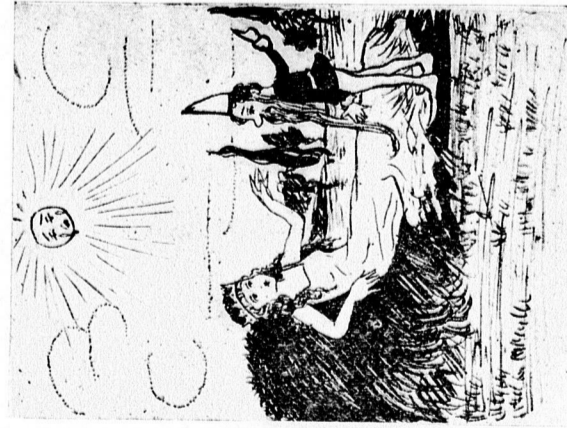
Irla: Márványkői Magda.

Beleg volt szegény mesztündér, szőlőtanul feküdt az illatos füvekről horodott ágán. Hiába jött hat határhó: doktor, egyik sem tudta meggyógyítani, mert a Mesztündér nagyon mankós volt. Keresztanyja, a Szomorúfűz már annyit sírt, hogy az ott folydogáló kis patak is megáradt. Mesztündér csak hallgatott, majd halkán, alig hallhatóan annyit mondott:

— Orvosság nélkül akarok meggyógyulni. Ezzel fáradt szemei álomra esukótlak... Az éj már kék palástjába burkolózott, amikor könnyű érnésre ébredt. Annyit feltekintett, egy kis erdei manó állt előtte. Ilyen kicsi embert még még soha nem látott Mesztündér, de akkor esodálkozott el igazán, mikor az meg is szólalt:

— Hallottam, hogy orvosság nélkül akarsz meggyógyulni. Jőjj hát velem. Az erdő szélén van egy szürke hegység. Annak feljében lakik a Varázsló. Elvezetlek hozzá.

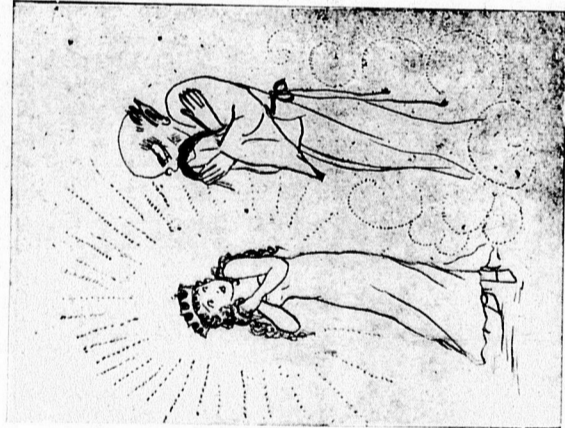
Ezzel a kis manó kézenfogta Mesztündért s elindultak... A kőd még

ott lebegett a fák fölött s igyekezett eltalálni a tündért és kísérőjét. De a hold így is meglátta és elsápadt ijedtségben, míg a bagoly rémülten huhogott. Ők ugyanis sokszor hallgatták a tündér szép meséjét és most féltették, hogy megárt neki a hideg levegő és a harmatos fű.

De a Mesztündér észre se vette ezeket s engedelmesen követte a manót... Mire a kőd elszórt, megérkeztek a szürke hegyhez. Itt a manó elbűsült a tündértől, aki megindult, hogy a Varázslót megkeresse.

Hatalmas folyosó tárult elébe, jobb-ról-balról lépcsők sokasága kigyózárt a magashoz és az ablakokon halvány fény szűrődött be. Nagyon egyedül érezte magát Mesztündér és bizonyos esők felé, de alig tett néhány lépést, csaknem felkiáltott. Megfordult s ekkor csak a földből nőtt volna ki, előtte állt a Varázsló, de olyan közel, hogy amint megszólalt, meleg lehellelte égett a

Mesztündér arcát.

— Hozzám jöttél meggyógyulni? Jól van, segítsek rajtad. Többet nem is szólt. Egy ezüstkücs segítségével felnyitott egy fehér ajtót. Szegény kis Tündérnek még a szája is nyitva maradt a nagy esodálkozásból. A padlót mindenütt drága szőnyeggel borította, a hatalmas székek mélyében selyempárnák lapultak és a nagy ablak mellett, mintha csak a levegőben függene, kékszínű tó csillogott s benne apró halak kergetőztek. Hát még azok a pompás könyvek ott az íróasztal fölött! Mennyi tudomány lehet azokban!

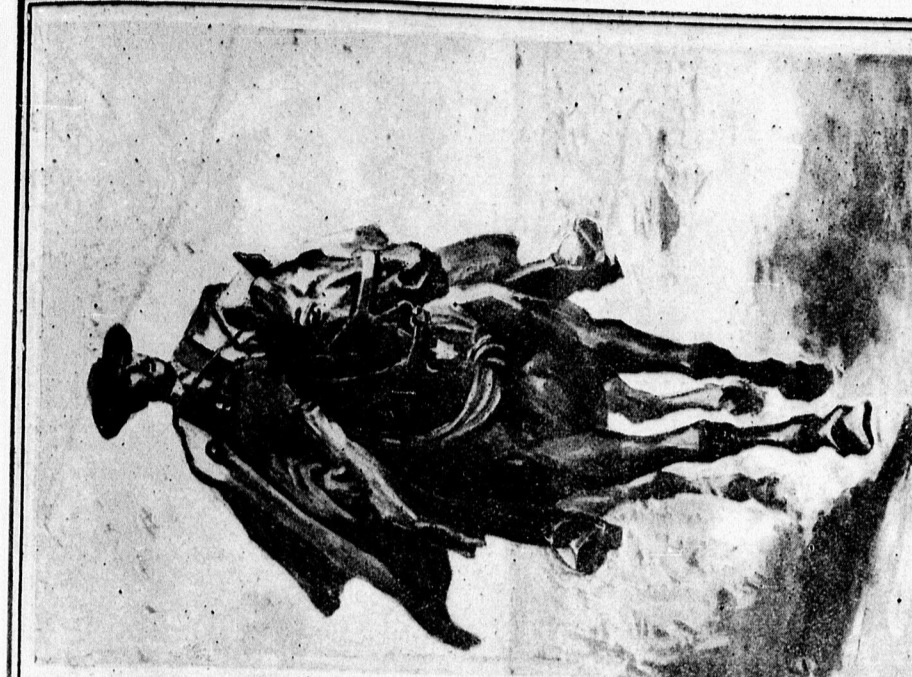
A Varázsló fürte meg a esendőt: — Ujj le, Mesztündér és ne búsulj. Én meggyógyítalak, orvosság nélkül. De mit fizetsz érte?

Halvány mosoly suhant át a Tündér arcán, mikor megszólalt: — Igaz hogy én szegény vagyok, de azért sokat fizetek... Gyógyíts meg és az összes mesém Téged fogjak dícsérni. Az erdei virágok mind neked illatoznak majd, a tündérek össze fogják szedni utadból a harmatot, hogy cipőd sáros ne legyen s álmaidat rózsaszínűre festik.

Most elhallgatott és várakozva nézett a Varázslóra, aki gondolkodni látszott, majd ezeket mondotta: — Keveset fizetsz, Mesztündér... Jőjj az ablakhoz és tekints le a kertembe: tele van rózsával... Nézd ezeket a könyveket! Mennyi tudomány!...

Dr. EUSEBIUS ISTVÁN UTI KEPELE.

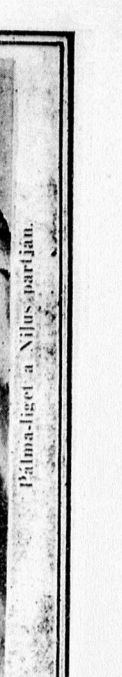
BENYOVSZKY ISTVÁN BUDAPESTI FESTŐMŰVESZ KIÁLLITASA A DEH. MUZEUMBAN.

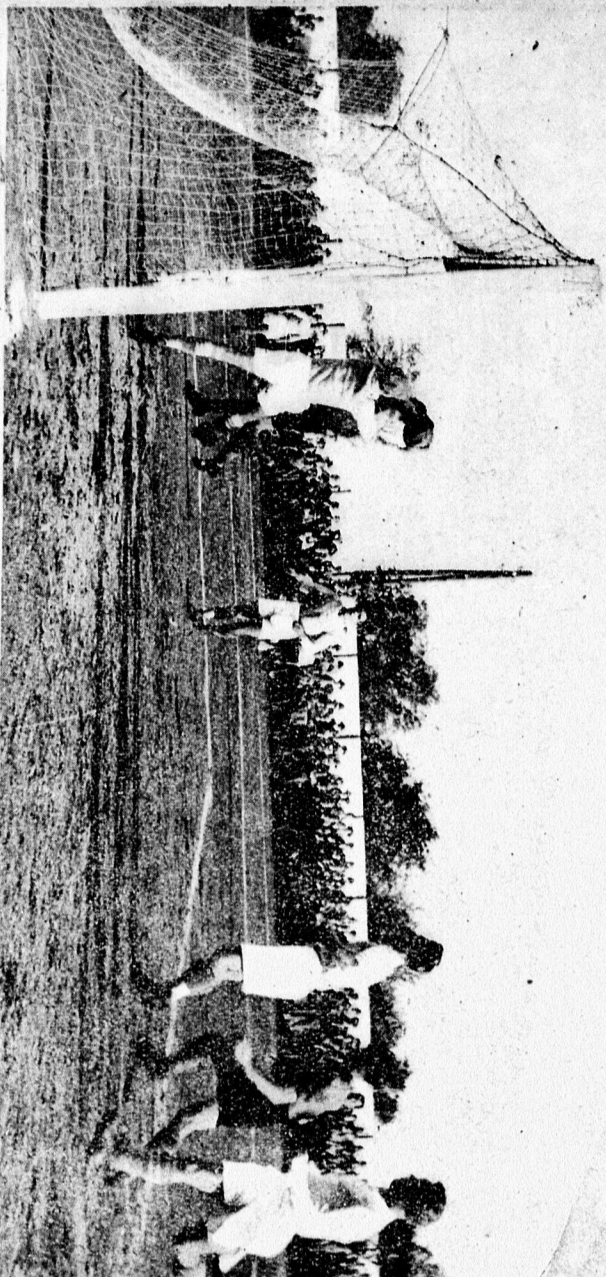
Hortobágyi eszák.

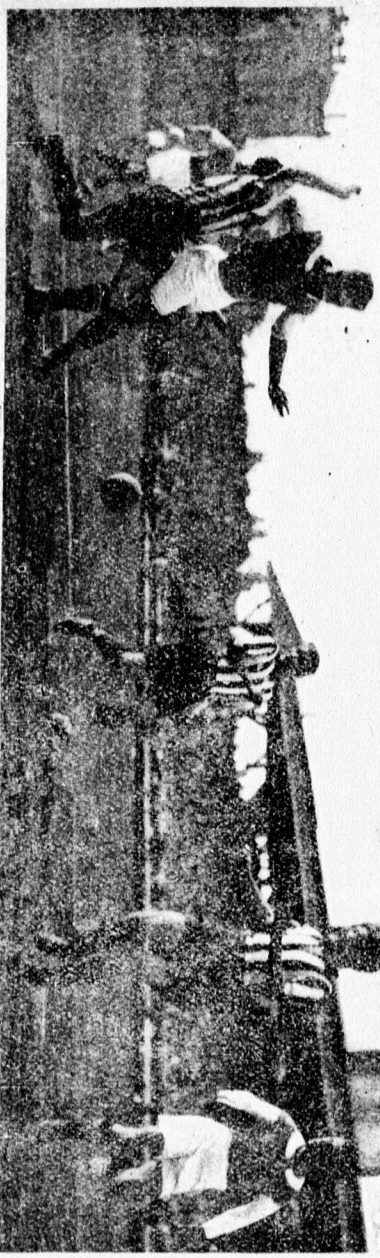
A színpadon Kármakban.

Pálmadísz a Nilus-partján.

A Borska—Ejpesti mérkőzésről.

A Hunzari—Budai II. mérkőzésről.

A Ferencváros—Nemzeti mérkőzés.

Szerkesztő:
PAUL BACSI.

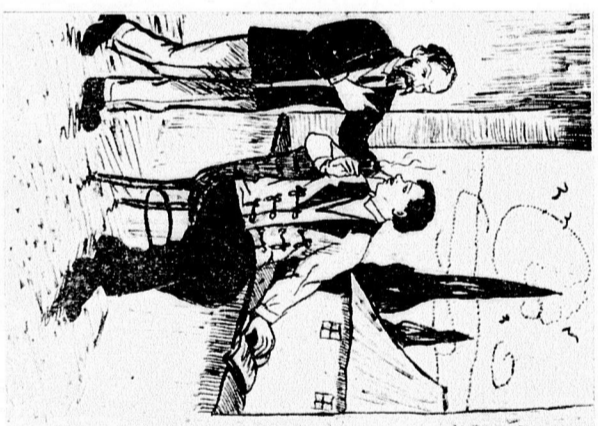
DEBRECZENI

Az új nevelő.

Hírségi regény.
Írta: Kiss István.

I. MEGISMERTÜK A VAKARÉS- CSALÁD HAROM LEJÁR TÁJÁRA.

Vakarésnál három gyermek volt: két fiú és egy kislány. Mondani csak három voltak, de a szomszédok, akik nem ritkán Átlenek iriháms iváthéseket és egyéb gyanus járműt hallhatlak a Vakarés-porta felől, ha nem lettek volna ismerősök a viszonokokkal, a láma terjedelműt igen

könnyen legálább egy lucal gyereke következhettek volna.

Azokban a szomszédok igen jól ismerték a Vakarés-gyerekeket, tekintve, hogy kenytelen voltak gyakori és köllemelen érinkezésbe kerülni veük. Különösen a két pajkos fiú, Matyi és Bendegúz voltak rémelt a szomszéd-ságnak. Bár a nyolcéves kislány, Erzsike, is ugyancsak pajkos viselkedéssel igazolta, hogy ő is a Vakarés-csaláthoz tartozik.

A két fiú ósz óla a gimnázium első osztályának volt hallgatója. Szándékosan mondtam hallgatót, mert a tanár úr bármikor felszólította őket, mely hallgatásba merültek, nem tartva hidomossnak eldtesekdm tudományuk.

kal. Ez, ez a tudomány füzszigem esekélményeü volt, főként labiholt, amely mindkét gyerekek gyenge oldalát képviselte. Egyedül a rómaiak hadviselése iránt imutlak nagyobb érdeklődést. De ennek is a Tukarés szomszéd adta meg az árat, mert a fiúk fellelkeseve a légzők nagyzerit virosstromán, a régi románok mintha járn falirőfőst csináltak, ahogy a latin könyvtár is volt rajzoltva és állenséges vár hánvnyban a Tukaréses felül kezdtek dörögni.

Tukarés néni éppen poltrójánál állt a könyshabon, mikor egyszerre csak rejtéves döngést hallt... Azlő szapora fűsök, amilől megreszkette a ház. Sét egy pere múlva — borzslant — a fall edényverőből mintha csak meg lennének behomltyva; a könyha közepére ugáltak az edények... Nagyorsze össze is törték. Már félrengést sejtelt és kirohant az udvarra, amikor a szomszédból felváltott egy harkabang.

— Harribb, Gézán!

A rejtély egy pillanat alatt megoldódott. A Vakarés-gyerekek ontfeltek odafel... Tukarésné azonnal kühltte a férfai panaszra a szomszédhoz, akik a tornáccon találtk.

— Jó napot, Vakarés úr!

— Hozza Isten, Tukarés gazdát! Mi újság?

— Hát csak az, hogy ha még öt percet késünk, a gyerekek kikhánlk a falhant.

Az apai szigor egy nádlálevél pára előlmet aiatl véget vetett az ostromló hadifüzetnek. A két hadvezér: Matyi és Bendegúz lögéve kotródtak be a nyaransak szomorú ontküi délutáni nyilvívési gyakorlatától melének a Vakarés-porta három ablaka esett át. Szóval: újabb következméve nem is kelt a Matyi és Bendegúz latin tudományának.

H. BENDEGUZ ROVART GYILT.

Réggel Matyi mikor felbrevet első pillantása az órára esett. Hát óra már elmúlt és nyolcra iskolába kellett mennie. A másik ágyon még szuszogva aludt öccse.

— Olajment hozzá és oldalba vágta. — Hétkés, ébredj, — mondta —

mert elkésünk.

Bendegúz felült, egy darabig még ásztozott és dörzsölte a szemét. Azán észébe jutott az iskola és ettől egészen elkomolvodott.

Ma megint egy kutya szót som tudok, — nyögte.

— Az már nálam nem újság — vette oda Matyi. — Különben is tegnap szekundázlam be csak nem fogok na is.

Bendegúz is előzött kezdett és a kábítlam megvárta a dörözt, melyben egy szarvasbogár volt bezerve, aurti legmapp foglak.

— H! a szarvasbogaram, díszkesedél!

A Matyi szemé nyugot villámolt.

— A te bogaram, öcskös — mondta, — jó is volna... Add is ide mindfárt, Bendegúz a káme hegyével mezpattintotta a fogát!

— Ezt né, neked... Még hogy az ő bogaram... Ki vette fel te gyáva... Hiszen te hozzád sem merel nyulni.

— Igen, de én látam meg... Add ide, míg szépen vagy... mert megverlek.

Szerencsére az édesanyjuk lepett be.

— Na, lusták — mondta —, esdtek, hogy felkeltetek magatoktól is... Gyerekek sietve reggelizni, mert elkés-